

О. ХЕНРИ

МИГЪТ НА ПОБЕДАТА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

Бен Грейнджър беше ветеран от войната на — двайсет и девет години — което ще ви даде възможност да предположите в коя война^[1]. Освен това той е главният търговец и пощенски началник на Кадиз, малък градец, над който постоянно духат ветровете откъм Мексиканския залив.

Бен помогна да бъдат изхвърлени испанците от цитаделата им на Големите антилски острови, а после прекоси половината земно кълбо, за да закрачи като ефрейтор разпоредител по жарките тропически пътеки на колежа на открито, в който филипинците бяха дресирани. Сега, когато щикът му е превърнат в нож за сирене, той събира ефрейторската си гвардия от приятелчета под сянката на добре издяланата си веранда, а не в гъстите джунгли на Минданао. В центъра на неговите интереси и предпочитания винаги са стояли по-скоро делата, нежели думите, ала не му е чуждо също обмислянето и осмислянето на подбудите, за което свидетелства този разказ, излязъл от неговата уста.

— Защо — попита ме той една лунна вечер, когато седяхме сред неговите сандъци и бурета — хората са готови да минат през опасности, огън, беди, глад, битки и подобни премеждия? За какво човек прави всичко това? Защо вечно се мъчи да надмине себеподобните, да бъде по-храбър, по-силен, по-дързък и по-бляскав дори от най-близките си приятели? Каква игра играе? Какво очаква да получи от нея? Едва ли го прави само за освежаване и за гимнастика. Кажете ми сега, Бил, какво според теб, най-общо казано, очаква обикновеният човек за усилията и амбициите си, защо тъй неистово се блъска по пазарищата, форумите, стрелбищата, зали, бойните полета, атлетическите писти и арените на цивилизованата част от света и на не дотам цивилизованата?

— Слушай, Бен — казах аз, сериозен като съдник, — мисля, че спокойно може да сведем до три броя на подбудите на човека, който жадува за слава: честолюбието, зад което стои желание народът да ти ръкопляска, алчността, която е ламтеж за материално преуспяване, и любовта към някоя жена, която или притежаваш или искаш да притежаваш.

Бен се замисли над думите ми, а в това време един присмехулник на върха на мескитовото дърво до верандата пусна няколко трели.

— Смятам — каза Бен, — че твоята диагноза горе-долу е точна и отговаря на правилата, изложени в тетрадките и историческите читанки. Обаче аз имах на ум случая с Уили Робинс, едно лице, което познавах. И ако нямаш нищо против, ще ти разкажа за него, преди да съм затворил магазина.

Уили беше момче от нашата среда в Сан Огъстин. Тогава работех при „Брейди и Мърчисън“, галантерия и земеделски пособия на едро. С Уили сме били в един и същ танцов клуб, едно и също спортно дружество и една и съща рота. Той свиреше на триангул в нашия квартет, който все правеше серенади и три пъти седмично вдигаше нощем врява до бога.

Името на Уили много му прилягаше^[2]. С летните си дрехи той тежеше горе-долу колкотополовин човек, а лицето му имаше такова изражение, че да се чудиш крайно наивен ли е или безкрайно глупав.

И въпреки всичко не можеш да го отделиш с бодлива тел от момичетата. Знаеш ги този род младежи, хем им се иска, хем им не стиска, но падне ли им сгоден случай, много не си поплюват. Той винаги се появяваше, когато имаше някакво „весело мероприятие“, както би казал сутрешният вестник, и биваше честит като същински цар и същевременно се чувстваше неудобно — като сурова мида поднесена със сладко. Танцуваше сякаш имаше пранги на краката си, речникът му се състоеше от около триста и петдесет думи, които разтягаше на четири танцови забави седмично, от които пък плагиатстваше нещичко, което да му послужи за две почерпки със сладолед и едно неделно гости. Аз го оприличавах на нещо като мелез от малтийска котка, нежно растение и близък, изгубил еша си.

Ще ти кажа преценката си за неговата физиологична и художествена направа, а после ще забия шпори в хълбоците на разказа си.

По цвят и маниери Уили клонеше към бялата раса. Косата му беше шанжан, а говорът му — насечен. Очите му имаха същия син цвят като очите на порцелановото кученце в дясната страна над камината на леля ти Елен. Той приемаше нещата каквито са и аз никога не съм хранил някаква неприязън към него. Оставях го да си живее както намери за добре, което правеха и другите.

Но да ти кажа какво направи този Уили: прилъга сърцето си и го отдаде на Майра Алисън, най-жизненото, най-умното, най-

амбициозното, най-изтупаното и най-хубавото момиче в Сан Огъстин и, да ти кажа, тя имаше най-черните очи, най-искрящите къдри и най-съблазнителните... о, не, бъркаш, аз не бях жертвата. Можеше и да бъда, но се усетих навреме. Още от самото начало за нея съществуваше само Джо Гранбъри. Във всеки случай, Майра беше чиста проба златно руно, което бе натоварено на каляска едва чифта коне, за да замине за Сан Антон.

Една вечер — това беше в Сан Огъстин — полковнищата госпожа Спрагинс ни беше поканила на сладолед. За нас, момчетата, беше определена голяма стая на горния етаж, където да си оставим шапките и други неща, да се срещем ѝ да си сложим чистите якички, които носехме под лентите на шапките си — с една реч, стая, в която да се натъквим както подобава за такива височайши случаи. Малко по-нататък по коридора беше стаята на момичетата, в която да се напудросат и така нататък. Ние, сиреч членовете на Клуба за котилйон и увеселения, щяхме да танцуваме в гостната на долния етаж.

Ние с Уили Робинс се случихме в нашата... гримьорна — май така я наричахме — когато Майра Алисън се шмугна по коридора на път към долния етаж от стаята на момичетата, Уили стоеше пред огледалото, вдълбочен в пригладането на русата си ливада, която очевидно му създаваше маса главоболия. Майра винаги се отличаваше с жизненост и всякакви дяволии. Ама беше хубава, което си е право. Тя се спря и надникна през вратата. Аз знаех как стояха работите между нея и Джо Гранбъри. Знаеше го и Уили; но той все се захласваше и тичаше по нея. Имаше една система на упоритост, която никак не пасваше на русолявата му коса и светлите очи.

„Здравей, Уили! — подхвърли Майра. — Какво се кумиш там пред огледалото?“

„Мъча се да изглеждам готин“ — отвърща Уили.

„Да, ама ти никога не можеш да бъдеш готин“ — казва Майра с типичния си смях — най-най-предизвикателния звук, който съм чувал някога, ако не смятам дрънченето на празната ми манерка, вързана на седлото на коня ми.

Вгледах се в Уили, след като Майра изчезна от вратата. Той имаше снежнобял вид, което, изглежда, показваше, че нейните думи са разкъсали, тъй да се каже, душата му. Досега не бях забелязал в приказките ѝ нещо, което да звучи толкова разкъсващо за мъжкото

самочувствие; но той остана смазан до степен, каквато едва ли можеш си представи.

След това слязохме на долния етаж, вече сложили чистите якички, но нея вечер Уили повече не припари до Майра. След всичко това той мязаше на обезмаслено мляко и аз вече не се чудех как тъй Джо Гранбъри го извади от играта.

На другия ден беше потопен бойният кораб „Мейн“ на рейд в Хавана и почти веднага някой — мисля, Джо Бейли или Бен Тилман^[3] — а може би самото правителство — обяви война на Испания.

Така, но всичко живо на юг от линията Мейсън-Хамлин^[4] знаеше, че Севера не е в състояние сам да помете цяла държава с размерите на Испания. И тъй, янките нададоха вой за помощ и южняците откликнаха на този вой. „Идваме — запяха те, — сто хиляди на първо време, а после още“. Така се изпари всичко, което разделяше Севера от Юга: и настъплението на войските на генерал Шърман, и Ку-клукс-клан, и ниските цени на памука, налагани от Севера, и отделните трамвайни вагони за негри.

Разбира се, глутницата на злите духове на войната нямаше да бъде пълна без Винтовките на Сан Огъстин, четвърта рота от четиринадесети тексаски полк. Нашата рота беше една от първите, която стъпи в Куба и вся ужас в душата на врага. Няма да ти разказвам историята на войната. Само я вмъквам, за да допълня разказа си за Уили Робинс, както Републиканската партия я вмъкна, за да си помогне в изборите през 1898.

Ако някой страдаше от „героизъм“, това бе Уили Робинс. От мига, в който стъпи на земята на тираните от Кастилия, той започна да гълта опасностите, както котето гълта каймака на млякото. Би могло да се очаква Уили да гравитира естествено към службата на ординарец на полковника или на машинописец в канцеларията, но нищо подобно. Той създаде образа на сламенокосия герой, които оцелява и се завръща у дома със заслуги вместо да издъхне в нозете на полковника с много важна шифрограма в ръце.

Нашата рота попадна в онази част от кубинския театър, където се случиха най-обърканите и най-невъзпетите перипетии на войната. Всеки ден излизахме и се шматкахме из гъсталаците, е, тук-там се поступвахме с испанците, ама то, да ти кажа, измъчена работа. За нас войната беше шега, пък и онези не ги беше много еня. Ние гледахме на

нея само като на комедиен фарс, в който Винтовките на Сан Огъстин се подвизаваха колкото да поддържат националното знаме. А на пустите сеньорчета им плащаха токова малко, че хич не им пукаше дали ги таксуват като патриоти или като родоотстъпници. От време на време някой падаше убит и всеки път си казвах: още един батисан човешки живот. Веднъж, когато бях в Ню Йорк, отидох до Кони Айланд и там една от онези шейни на колелца, дето летят като бесни, изскочи от скелето и преби един дрипав човечец. Когато испанците убиеха някой от нашите, все се сецах за този случай — това ми се вижда също толкова безсмислено и достойно за съжаление.

О, но аз изключих от разказа си Уили Робинс.

Той само търсеше кръвопролитие, лаври, честолубие, медали, препоръки и всякакви други форми на бойна слава. От друга страна явно не се плашеше от познатите форми на бойна опасност, например: испанци, снаряди, консервирано месо, барут или роднински връзки. Тръгваше напред със светлата си коса и сини като маниста очи и кльопаше испанци, както ти би изкльопал сандвич със сардела. Битките и пукотевиците никак не го смуцаваха. Когато стоеше караул, посрещаше с абсолютен консенсус и комарите, и войнишкия сухар, и пукотевицата, и почерпката. Нито един блондин в историята не може да се сравни поне от малко с него с изключение на Али Баба и руската царица Екатерина.

Помня как веднъж, когато обядвахме, малък кавалерийски отряд испанци изскочи иззад гъстака от захарна тръстика и уби Боб Търнър, старши-сержанта на нашата рота. Както изисква военният правилник, ние последвахме обичайната тактика: строихме се в една редица, поздравихме неприятеля и на коляно заредихме и стреляхме.

Този вид бой не е присъщ на тексасците, но тъй като Винтовките на Сан Огъстин бяха много важна добавка и анекс към редовната армия, те трябваше да се съобразят с бюрократичната система за равнопоставеност на военните.

Между другото, докато извадим нашия „Тактики на Ъптън“, обърнем на петдесет и седма страница, повторим няколко пъти „раз, два, три“ и заредим с халосни патрони нашите пушки „Спрингфийлд“, испанците само се хилеха, свиха и запалиха по цигара и се отдалечиха с презрение.

Аз се изтъпаних направо пред капитан Флойд и му казвам: „Сам, според мене тази война е една непочтена игра. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че Боб Търнър беше един от най-чистите хора, сложил някога крак в конско стреме, но ето че онези, дето дърпат конците във Вашингтон, го орисаха на гибел. Той е политически и всякак другояче мъртъв. Не, това не е честно. Защо те продължават с тази дивотия? Ако искат да духнат под опашката на Испания, защо не им пуснат Винтовките на Сан Огъстин, бойния отряд на Джо Сийли, и една кола помощник-шерифи от Западен Тексас и да ни оставят да ги експулсираме от лицето на земята. Никога не съм смятал, че боят трябва да се води по правилата на лорд Честърфийлд^[5]. И ще си подам оставката и ще се прибера у дома, ако още някой, когото лично познавам, пострада в тази война. Ако намериш някого за моето място — казвам му, — ще се махна още другата седмица. Не желая да служа в армия, която не ти дава възможност за никаква инициатива. Пет пари не давам за надниците си — казвам. — Нека министърът на финансите ги задържи за себе си.“

„Добре, Бен — казва ми капитанът, — твърденията ти и оценките за военната тактика, правителството, патриотизма, караулната служба и демокрацията са нещо, на което имаш право. Но аз проучих може би по-задълбочено от тебе системата на международния арбитраж и етиката на узаконеното убийство. Е добре, можеш да подадеш оставката си още другата седмица, щом така си намислил. Но ако го сториш — казва Сам, — аз ще заповядам на отряд ефрейтори да те изведе при онази варовикова скала в дола и да те напълни с толкова олово, колкото ще стигне за баласт на една въздушна субмарина. Капитанът на тази рота съм аз, който съм се заклел във вярност към Слепените Щати независимо от сектантските, сецесионистките и конгресните различия. Да ти се намира малко тютюн? — заключи Сам. — Моят се намокри, когато плавах в реката тази заран.“

Да ти кажа защо привеждам тези неадекватни свидетелства: защото Уили Робинс стоеше при нас и ни слушаше. Тогава аз бях младши сержант, а той редник, но между нас, тексасците и западняците, нямаше чак такива тактики и подчинение, каквито се наблюдаваха в редовната армия. Ние се обръцахме към капитана си само на малко име, „Сам“, освен когато наоколо се мотаеха генерали и адмирални, тъй де, колкото да спазваме дисциплината.

А пък Уили Робинс ми казва с една остра конфигурация на гласа, която никак не подхождаше на светлата му коса и предишната му биография:

„Тебе трябва да те разстрелят, Бен, задето прогласяваш такива сантименти. Човек, който не е готов да се бие за родината си, е по-лош и от конекрадец. Да бях на мястото на капитана, щях да те затворя за трийсет дена в караулното. И само на шол и кълцани шницели по мексикански. Войната — казва Уили — е велико и славно дело. Не знаех, че ти си страхливец.“

„Не съм — казвам аз. — Ако бях, щях да избия бледостта от мраморното ти чело. Аз съм милостив към тебе — казвам, — какъвто съм и към испанците, понеже ми напомняш, че си едно рядко лайно. Слушай, малка госпожичке — казвам му, — ти, недопечен хороводецо на котилъони, ти, лъскаво мекотело, ти, дървено войниче, създадено като евтина новогодишна играчка в сизалпийските Алпи на Германия, ти даваш ли си сметка за кого говориш? Ние с тебе принадлежим към един и същи кръг — казвам му — и аз съм те търпял, щото ми се виждаше един такъв кротичък и несамозадоволителен. И не разбирам как тъй изведнъж проявяваш личен интерес към геройството и убийството. Твоята природа е претърпяла пълна революция.“

„Ами ти няма да ме разбереш, Бен“ — казва Уили, пуска ми една от своите изискани усмивчици и се обръща кръгом.

„Я се върни бе! — казвам му и го хващам за пеша на куртката. — Ти комай ме вбеси въпреки високопочтението, с което досега съм се отнасял към теб. Решил си, значи, да преуспееш в тази героическа работа и мисля, че ми е ясна причината. Правиш го или защото си малоумен, или защото се надяваш по този начин да хванеш някое маце. Ако става дума за маце, донесъл съм да ти покажа нещо.“

Да не ме беше вбесил до полуда, нямаше да постъпя така. Измъкнах от задния джоб един саногъстински вестник и му показах нещо. Половин колонка за венчавката на Майра Алисън и Джо Гранбъри.

Уили се разсмя и аз разбрах, че не съм го докачил.

„О — казва той, — всички знаят, че това се очакваше. Аз научих за сватбата още преди седмица.“

И пак се разсмя.

„Добре де — викам аз, — тогава защо така безумно си хукнал подир светлия ореол на славата? За президент ли очакваш да те изберат или си се зачислил в клуб на самоубийци?“

Но тук неочаквано се намеси капитан Сам.

„Престанете да се ядете, господа — каза той, — и марш обратно в квартирите или ще ви поставя под арест. Да ви няма и двамата! Чакайте малко, някой от вас да има тютюн за дъвчене?“

„Изчезваме, Сам — казвам аз. — И без това е време за вечеря. Но какво мислиш за темата на нашия разговор. Доколкото съм забелязал, самият ти доста усилено протягаш ръчички към тоя балон, наречен слава... Между другото, какво е честолюбието? За какъв дявол човек рискува живота си ден след ден? И какво получава накрая за компенсация на всичките си усилия? Аз искам да се прибера у дома — казвам му. — Не ми дреме дали Куба ще загине или ще оцелее и пет пари не давам кой ще управлява тези приказни острови; и не мечтая да видя името си където и да било освен в списъка на оцелелите. Но съм забелязал, Сам, че понякога и ти си търсиш белята само заради едната известност. Кажи ми сега защо го правиш? Защо геройстваш? Честолюбие ли е това, просто служба или у дома има някоя фея с лунички?“

„Слушай, Бен — казва Сам и сякаш вади меча си измежду коленете, — понеже съм ти началство, мога да те дам на военен съд за опит за малодушие и дезертация. Но няма да го сторя. Само ще ти кажа защо се стремя към повишение и към обичайните военни почести и завоевания. Един майор получава повече от един капитан, а на мене ми трябват пари.“

„Много правилно! — казвам аз. — Това го разбирам. Твоята система за търсене на слава се корени в най-дълбоките пластове на патриотизма. Само не мога да схвана — казвам — защо Уили Робинс, чиито родители са доста заможни и който беше толкова кротичък и нежелателен да бие на очи, изведнъж се превърна в храбър воин с най-човекоядни наклонности. В неговия случай момичето, види се, е елиминирано поради бракосъчетание с друг. Та мисля си — казвам — това си е чиста проба честолюбие, най-обикновено честолюбие. Той вероятно мечтае името му да проехти в каналите на историята. Това ще да е.“

Няма да класифицирам подвизите му, но Уили несъмнено се прояви като герой. Той просто прекарваше времето си на колене пред нашия капитан и го молеше да го изпраща на най-безнадеждните и опасни задачи. При всеки бой той първи си омесваше шапката с испанците. Те му посадиха три-четири куршума в различни места на анатомията. Веднъж тръгна с осемчленен отряд и плени цяла рота испанци. Непрекъснато създаваше работа на капитан Флойд, който пишеше препоръки за неговата храброст и ги пращаше до главните квартири; и започна да трупа медали за какво ли не: за героизъм, за стрелба по мишени, за храброст, за тактика, за неозаптимост и за всички по-дребни постижения, които изглеждаха важни в очите на третите заместник-министри на Военното министерство.

Най-после капитан Флойд получи повишение — стана генерал-майор, ще рече, командващ цялото стадо или нещо такова. Той се перчеше на бял кон, целият окичен със злато, кокоши пера и фармасонска шапка и по устав нямаше право да разговаря с нас. А Уили Робинс стана капитан на нашата рота.

И мислиш, че след това вече не е гонил лаврите на славата! Ако питаш мен, точно той сложи край на войната. Под негово ръководство осемнайсет наши момчета — и негови приятели — паднаха убити в битки, които той сам забърка и които според мене бяха напълно излишни. Една нощ подбра дванайсет от нас, та прецапахме една рекичка, широка сто и деветдесет ярда, изкатерихме две-три планини, промъкнахме се през цяла миля пущинак и две каменни кариери, влязохме в някакво село от сламени колиби и пленихме испанския генерал на име Бени Видъс^[6]. Според мене Бени едва ли си заслужаваше този труд, тъй като беше възчерен, без обуца и ръкавели и гореше от нетърпение да се предаде и да се хвърли в обятията на артелчика на врага.

Но тази история даде на Уили мощния тласък, от който той се нуждаеше. Саногъстинският вестник „Нюз“ и вестниците в Галвистън, Сейнт Луис, Ню Йорк и Канзас Сити отпечатаха снимката му и цели колони писания за него. Милят ни Сан Огъстин просто обезумя от радост за своя „доблестен син“. Редакцияната статия в „Нюз“ сърцераздирателно молеше правителството да демобилизира войниците от редовната армия и националната гвардия и да остави Уили да довърши войната сам, с голи ръце. Отказът да се изпълни тази

молба, гласеше статията, ще се смята за доказателство, че враждебността на Севера спрямо Юга е по-жива отвсякога.

Ако войната не беше свършила скоро, не знам до какви висоти на отличия и славословия щеше да се изкачи Уили. Но тя свърши. Бойните действия бяха прекратени точно три дни след като го произведеха полковник и той получи още три медала с препоръчана поща и уби двама испанци, които пиели лимонада в засада.

След като войната приключи, нашата рота се прибра в Сан Огъстин. Че къде другаде да иде? И какво мислиш? Милото ни градче ни уведоми чрез печата, с каблограма, експресна поща и един негър на име Саул, изпратен със сиво муле до Сан Антон, че ще ни устрои най-голямата дандания с изненади, наслади и рокади, която някога е смущавала покоя на кресливите гарги по пясъчната равнина извън непосредствената околност на града.

Казах „ще ни устрои“, но всичко това беше предназначено за бившия редник, де факто капитан и всъщност полковник Уили Робинс. Градът беше луднал по него. Уведомиха ни, че новоорлеанският карнавал по случай Заговезни ще прилича на следобеден чай, даван от монахини, в сравнение с приема, който се готвеха да ни спретнат.

Така. Винтовките на Сан Огъстин се върнаха у дома според разписанието. Всичко живо се беше събрало пред казармата и крещеше „Рузвелт!“ (викаха им бунтари). Там бяха две духови музики, кметът и ученички в бяло, които хвърляха рози, та подплашиха конете на трамваите, и... е, сигурно си виждал голямо празненство в град, който е на сушата и е лишен от вода.

Възнамеряваха полковник Уили да се качи в каляска, с която лични граждани и някои от старейшините на града да го откарат до арсенала, ама той си държеше на ротата и дефилира с нея по авеню „Сам Хюстън“. Зданията от двете страни бяха покрити със знамена, а аудиториите, пък и въобще всички крещяха „Робинс“ или „Браво, Уили!“, докато марширувахме в редица по четири. В живота си не бях виждал по-декоративен човек от Уили. На гърдите си носеше най-малко седем-осем медала, дипломи и отличия; беше получил слънчев загар с цвета на конско седло и имаше страшно горд вид.

Казаха ни, че общината ще бъде осветлена в седем и половина и ще се държат речи, а в хотел „Палас“ ще има кльопачка. Госпожица Делфайн Томпсън трябваше да чете оригинално стихотворение от

Джеймс Райан, а старшията Хукър ни беше обещал салют от деветима чикагски бандити, които бе арестувал същия ден.

След като ни разпуснаха при арсенала, Уили ме допита:

„Искаш ли да се поразходим малко?“

„Защо не — казвам аз, — само да не е толкова далеч, че да не чуваме шумотевецата и скандиранията. Много съм изгладнял — казвам — и ми се ще да хапна нещо домашно приготвено, но ще те придружа.“

Уили ме поведе по някакви забутани улички, докато стигнахме до бяла къщичка със зелена полянка, двацет на трийсет фута, украсена с пътека от натрошени тухли и стари качета.

„Стой, дай паролата — казвам на Уили. — Знаеш ли къде се намиращ? Това е гнезденцето, което Джо Гранбъри построи, преди да се ожени за Майра Алисън. Какво търсиш тука?“

Но Уили вече беше отворил портата. Той тръгна по пътеката и аз след него. Майра седеше на люлеещ се стол пред къщата и шиеше нещо. Косите ѝ бяха опънати назад, май през куп за грош, и свити на кок. Дотогава не бях забелязал, че има лунички. Джо по риза, но без яка и без признаци да се е бръснал, се мъчеше да изчовърка дупка пред къщата, за да посади малко плодно дръвче. Той само вдигна глава, но не обели дума, както и Майра.

Уили изглеждаше страхотно конте с униформата, с медалите на гърдите и с новата си сабя със златна дръжка. В него нямаше и помен от онова бледочело пишлегарче, което момичетата вземаха на подбив и с което се държаха като със слуга. Той постоя така около минута, забил поглед в Майра с по-особена усмивчица на лицето; после ѝ каза бавно, като че задържаше със зъби думите си:

„Хмм, не знам. Ако се опитам, може и да успея.“

Толкоз, ни дума повече. После отложи шапка и двамата си тръгнахме.

Като каза това, аз някак изведнъж се сетих за онази вечер у полковнишата, когато Уили се решише пред огледалото, а Майра подаде глава от вратата колкото да го подразни.

Когато се върнахме до авеню „Сам Хюстън“, Уили рече:

„Е, доскоро, Бен. Аз се прибирам вкъщи, за да сваля обувката си и да поотпочина.“

„Какви ги говориш? — казвам аз. — Какво ти става? Та нали общината е фрашкана от народ, който чака да отдаде почести на героя? Две духови музики, декламации, знамена, това-онова, а и кльопачка те чака.“

Уили само въздъхна.

„Добре де, Бен — казва. — Но да пукна, ако изобщо се сецам за това.“

— Та затова аз казвам — приключи Бен Грейнджър, — че човек никога не знае къде започва честолубието, а още по-малко — къде може да свърши то.

[1] Става дума за десетседмичната испанско-американска война през 1898, при която Испания отстъпва на САЩ Пуерто Рико, Филипините и о-в Гуам, а Куба получи (1902) формална независимост. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид типично американското съчетание „Уилибой“, което означава нещо като „мамино детенце“. — Б. пр. ↑

[3] Американски политически дейци от онова време. — Б.пр. ↑

[4] Има се предвид границата между щатите Пенсилвания и Мериленд, която е и разделителната линия между свободните северни щати и робовладелския юг. Тя се наричала „линия Мейсън-Диксън“, но О'Хенри променя втората част на Хамлин, вицепрезидент по времето на Линкълн, с което намеква, че Севера и Юга остават обособени и след гражданската война. — Б.пр. ↑

[5] Лорд Честърфийлд (1694–1773) — английски държавник и автор на книги по етикеция и добри маниери, за каквито тук се намеква. — Б.пр. ↑

[6] Името на испанския генерал Беневидес, изопачена по американски. Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.